

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 232.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938905152/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

menneskelig Kraft er istand til at befrie Gudsdyrkelsen fra det verdslige Hylster, man har givet den.

Nu forstaaer jeg den Adskillelse, De gjør mellem Theologie og Christendom – den ene er en Videnskab, den aanden et Liv! Den Magt, hvis Undergivne Præsterne er, vælger vist sine Tjenere efter en anden Maalestok end Examenscharacteren! Men saa har man den Trøst, naar de gode Hoveder tidt forfremmes paa de troende Hjerters Bekostning, at en oprigtig Christen overalt maa kunde finde en Virksomhed i sin Herres Tjeneste, der bærer rigere Frugt end den Embedspligt at prædike hver Søndag til Høimesse, naar den forrettes med koldt Hjerte og dødfødt Tro.

De seer, kjære Pastor Frank! at jeg nu taler som Deres Discipel, skjøndt jeg ikke viste mig opvakt eller modtagelig dengang De bestræbte Dem for at rive Bindet fra mine Øine. Deres Mester er blevet min, og jeg glæder mig hjerteligt til at gjensee ikke alene en dyrebare faderlig Ven, men en høiagtet Troesforvandt, naar jeg igjen kommer tilbage til mit Fædreland. Det skeer maaskee snart, men jeg vilde sige, ikke tidsnok for min Længsel, hvis det ikke var en sørgelig Tildragelse der løsner det Baand hvormed jeg er knyttet til mit andet Fædreland. Onkel har faaet et nyt Anfald af sin gamle Sygdom, og Lægen har berøvet mig alt Haab om hans Helbredelse.

Tag nu til Afsked min varmeste Hilsen til Helene, og Deres elskværdige Datter.

Med inderlig Agtelse og Hengivenhed, Deres
Viggo Aagesen.

Efter at Virginie havde læst dette Brev, kunde ingen Modgang nedrykke hende. Det solklare Smil, som oplivede hendes Ansigt, gjorde i Forening med Viggos forandrede Begreber et godt Indtryk paa Pastor Frank, og hans Tilfredshed yttrede sig derved at han fik fornyet Haab om Fru Aagesens Omvendelse. Da Virginie en Dag i et pludseligt Udbrud af sin indre Sjaeleglæde gav sig til at synge:

»Da byder Vor Herre selv Guds Fred
Til dem, som efterhige!

Da aabner sig Himlens Borgeled,
Da kommer ret Guds Rige!»

sagde han med sin gamle, hjertelige Tillid: »Ja mit Barn! vi maa aldrig tvivle om at denne Higen vil vækkes saasnart det er Tid».

Men Helene grublede over Viggos Brev, som hun længe havde grublet over Minonas sidste Ord – hun saae den Fred, der straalte i Virginies klare Øine naar hun kom hjem fra Kirken, og næste Søndag stod hun færdig til at gaae ud, ved Dagligstuvinduet, da Kirkeklokken begyndte at ringe og Virginie kom ind med sin Psalmebog i Haanden. Helene gik et Par Skridt henimod hende med nedslagne Øine, men da den unge Pige istedetfor at udbryde: Vil De med i Kirken?! – ganske taus lagde hendes Arm i sin og førte hende med som efter en bestemt Aftale, følte hun sig befriet fra al Forlegenhed. – Gudstjenesten gjorde intet synligt Indtryk paa hende, men da de gik hjem sagde hun til Virginie: »Jeg var som i et fremmed Land, hvor jeg hverken kjender Folk eller Fyrste – men jeg vilde ønske jeg var født der!» – »De kan blive som hjemme der, kjæreste Fru Aagesen. Alle Sjæle kan faae Børneret i det Land, hvor Kjærligheden er Konge og Naade hans Lov! Tvivler De derom?» »Jeg tvivler om alt – Eders Tro er smuk – den gjør et Indtryk paa mig som en guddommelig Illusion! – Men jeg har seet saameget Skjønt, der som den havde Kraft til at trøste Hjertet, styrke Modet, lutre Begjæringen – og som jeg har troet paa – gaae tilgrunde som et Offer for Dødens Forbandelse. Derfor troer jeg nu paa ingen anden Virkelighed end Tilintetgjørelsen af alt det Skjønne og Gode – det falder med Kjærligheden». »Guds Søn blev Menneske, for at opreise den faldne Kjærlighed i Menneskehjertet – han døde for at frelse den fra Døden! Saaledes elskede Gud Verden for den Følelses Skyld, som De troer han fordømmer!» – »Hvorfor lod han da Forbandelsen træffe mig saa haardt, fordi jeg hengav mig med Liv og Sjæl til Kjærligheden? Er han alvidende, saa har han seet at den var reen!»

Virginie betænkte sig lidt inden hun svarede i en Tone hvis frygtsomme Mildhed søgte at skjule det bestemte i hendes Ord. »De lod Kjærligheden herske – men den skal adlyde!» – »Hvem?!« udbød Helene uvilkaarligt. »Gud! – tænkte De paa hans Kjærlighed, da De handlede mod hans Bud?» – »Nei – jeg kjender den ik-